

עפ"ת 5732/11/13 - סולימאן סעדי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
18.3.14

עפ"ת 5732-11-13 סעדי נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופט כמאל סעב
מערער סולימאן סעדי
נגד מדינת ישראל- על ידי פרקליטות מחוז חיפה - פלילי
משיבה

למערער טען עו"ד אמיר סבאח.

למשיבה טען עו"ד שגב אדלר.

פסק דין

מהות הערעור:

לפניי ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בעכו, (להלן: "בית משפט לתעבורה"), אשר ניתן ביום 22/10/13, על ידי כב' השופט יעקב בכר, בתיק תת"ע 2553-09-12.

הערעור מופנה הן כנגד הכרעת הדין והן כנגד גזר הדין.

המערער הובא לדין בבית משפט לתעבורה בגין העבירות הבאות:

עבירה של נהיגה בקלות ראש - בניגוד לסעיף 62 (2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961 ועבירה של אי ציות להוראות שוטר בעת נהיגה - בניגוד לתקנה 23 (א)(1) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961.

בכתב האישום נטען כי ביום 31/07/12, בשעה 18:40, מול בית ספר ג'בור שבשפרעם, נהג המערער ברכב בקלות ראש, בכך שהחזיק את בנו על ברכיו בזמן הנהיגה.

עוד נטען בכתב האישום כי בעת הנסיעה, לא ציית המערער להוראות שוטרים במדים, אשר הורו לו לעצור בצד הדרך כשהם נוסעים אחריו ברכב משטרת יחידת חרף זאת הוא המשיך בנסיעתו, נכנס לשכונת עג'רוש שבשפרעם, שם אותר ונעצר.

עמוד 1

המערער כפר בעובדות כתב האישום ובימ"ש לתעבורה שמע את ראיות הצדדים.

בית משפט לתעבורה קבע בהכרעת דינו כי המערער אכן ביצע את העבירות המיוחסות לו והשית עליו את העונשים הבאים:

10 חודשי פסילה בפועל, 4 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים, קנס כספי בסך 2,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו ו- 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, כמפורט בגזר הדין.

כאמור, הערעור מופנה כנגד הכרעת הדין ולחילופין, כנגד חומרת הדין.

טענות המערער:

בא כוח המערער טען כי המערער לא ידע שנהיגת רכב, כאשר הוא מחזיק את בנו על ברכיו תוך כדי נהיגה, מהווה עבירת תעבורה.

לגרסתו, ילדו החל לבכות, לא השתלט עליו וכל רצונו היה להרגיעו ולכן הושיבו על ברכיו.

לטענת בא כוח המערער, לא הייתה למערער כל כוונה להזיק לבנו או לאחרים והוא לא ידע כי הדבר מהווה עבירה; טענה שטוב היה לו לא נטענה כלל ועיקר.

עוד טען בא כוח המערער כי בעקבות כך שהמערער לא ידע כי מעשיו מהווים עבירת תעבורה כאשר ראה את הניידת המשטרתית, נוסעת אחריו וחולפת על פניו ולכן לא הבין שעליו לעצור.

לגישתו, בזמן הנהיגה הילד בכה, הרדיו פעל והחלונות היו סגורים. על כן, המערער לא שמע את כריזות השוטרים המורים לו לעצור את רכבו בצד הדרך.

המערער המשיך בנסיעה לכיוון ביתו תוך שהוא נוהג לפי תנאי הדרך, לטענתו, זאת מבלי לחשוב או לדעת שבפעולה זו הוא מבצע עבירה - טענה שלגביה ניתן לומר כבר עתה שאין לקבלה.

בא כוח המערער הוסיף וטען כי המערער לא ברח מהמשטרה ועת שהגיע לחניית ביתו הוא יצא מהרכב עם בנו כאשר הוא נושא אותו על ידיו ולא ניסה להימלט מהמקום למרות שהזדמנות כזו, הייתה לו.

לטענת המערער, הוא הודה בהזדמנות הראשונה בביצוע העבירה של נהיגה בקלות ראש, הן בתחנת המשטרה והן במועד ההקראה.

עוד הוסיף כי המערער אינו עבריין תנועה וכי הודאתו בבית משפט לתעבורה ביחס לעבירה הראשונה המיוחסת לו, לא קיבלה את המשקל ההולם לקולא.

בא כוח המערער טען כי התביעה לא הביאה כל ראיה שיש בה כדי לבסס את העבירות שיוחסו לו וכי עדות השוטרים רק חיזקה את טענת המערער שהוא לא שמע את קריאות השוטרים הגם שהפעילו מערכת כריזה.

בא כוח המערער הוסיף וטען כי חובתו של המשתמש בדרך לציית להוראות שוטר.

לטענתו, השוטרים באירוע נשוא כתב האישום לא הזדהו בפני המערער על פי חוק וזאת מאחר והם נסעו ברכב אחרי המערער כאשר האחרון כלל לא ראה אותם ולא שמע את הכריזות, לטענתו.

עוד הפנה בא כוח המערער לעדותם של השוטרים בבית משפט לתעבורה שמסרו כי לא היה כלל מרדף משטרתי אחרי המערער.

המערער הסתמך על כך שמעדות השוטרים עולה כי הם לא שמרו על קשר עין עם רכב המערער ובשל העובדה שהיה בין הרכבים מרחק נסיעה של בין 3 ל- 4 דקות, לא הבין ולא הסיק מכך שהניידת בעקבותיו ומבקשת ממנו לעצור.

לעניין עבירת אי ציות להוראות שוטר, טען בא כוח המערער כי טעה בית משפט לתעבורה משהסתמך על עדויות וגרסת השוטרים כאשר לטעמו עדויותיהם של השוטרים היו מלאות בסתירות רבות.

על סמך טענות אלו, ביקש בא כוח המערער לקבל את הערעור, להורות על ביטול הכרעת הדין ולזכות את המערער מהעבירות בהן הורשע.

לעניין גזר הדין, טען בא כוח המערער, כי שגה בית משפט לתעבורה משהחליט להטיל על המערער עונשים כבדים וקנס משמעותי וזאת, תוך התעלמות מהודאתו בעבירה אחת, בעובדה שהוא נוהג משנת 1994, העובדה שהוא נעדר עבר פלילי ותעבורתי, מנסיבותיו האישיות - מחלת אשתו והצורך בהסעתה לטיפולים ומנסיבות המקרה.

בא כוח המערער הוסיף וטען כי שגה בית משפט לתעבורה בכך שהטיל על המערער שלילה כה ארוכה וכן קנס גבוה החורג לחומרה מרמת הענישה המקובלת במקרים דומים.

עוד הוסיף כי מדובר במערער בעל ותק של 13 שנות נהיגה. עוד הוסיף כי מדובר במערער שנסיבותיו האישיות לא

נלקחו בחשבון על ידי בית משפט לתעבורה וזאת לאור העבודה כי אשתו חולת אפילפסיה וכי יש צורך בהסעתה לבית חולים ולבדיקות אחרות וחשוב מכך, רישיון נהיגתו דרוש לו כי אשתו סובלת מהתקפי פרכוסים דבר המחייב את המערער להעבירה לטיפול רפואי מידית. עוד טען, כי בית משפט לתעבורה הטיל על המערער קנס כספי כה משמעותי וזאת תוך התעלמות ממצבו הפיננסי.

לטענתו, נסיבותיו האישיות והמקלות הקיימות בעניינו לא הובאו כלל בחשבון במסגרת העונש שכן לטענתו, הדבר אינו מתיישב עם רמת הענישה הנהוגה במקרים כגון דא.

לחילופין, ביקש בא כוח המערער, לסייג את עונש הפסילה לרכב עבודתו של המערער על מנת שיוכל להמשיך ולהתפרנס ובין השאר להסיע את אשתו, היה והערעור על הכרעת הדין וחלקו המכוון לעונש, ידחה.

טענות המשיבה:

בא כוח המשיבה ביקש לדחות את הערעור.

לדעת המשיבה, הכרעת הדין מנומקת ומפורטת.

בא כוח המשיבה ציין כי בית משפט לתעבורה שמע את עדויות השוטרים והעדיף את גרסתם על פני גרסת המערער וזאת מטעמי מהימנות.

לטענת בא כוח המשיבה, בדין הורשע המערער גם בעבירת אי ציות לשוטר וזאת מאחר ועדויות השוטרים לא נסתרו וכי לטענתו, מיד לאחר שהורו למערער לעצור, הוא הגביר את נסיעתו ונמלט.

מכאן הוא מסיק שהמערער היה ער לכך שהשוטרים הורו לו לעצור, אך הוא המשיך בנסיעתו ומנסה להימלט מהם.

לעניין העונש, טען בא כוח המשיבה כי העונש אינו חורג מרמת הענישה המקובלת. לטענתו, עקב כך שהמערער נמלט מהמשטרה כשבנו בן ה-3 יושב על ברכיו חייב החמרה בדין.

לטענתו, בית משפט לתעבורה עמד על הסיכון הכרוך לילד ולציבור בנהיגה מסוג זה ובהתאם קבע את עונשו.

לעניין סיווג הפסילה, טען בא כוח המשיבה כי מדובר בהליך שירוקן מתוכן את רכיב הענישה המשמעותית ולכן הבקשה נדחתה על ידי בית משפט לתעבורה. לדעת המשיבה, אין מקום להיעתר לבקשה זו.

דין והכרעה:

לאחר שעיינתי בעדויות שהובאו בפני בית משפט לתעבורה, בראיות שהוגשו, בגזר הדין, בהודעת הערעור, במסמכים הרפואיים ושמעתי את טענות הצדדים, אני מחליט לדחות את הערעור על כל חלקיו.

דין בערעור על הכרעת הדין:

בימ"ש לתעבורה שמע את העדים והתרשם מהם באופן בלתי אמצעי כשהוא מתמקד במחלוקת שבין הצדדים - מחלוקת הקשורה לאי ציות המערער לקריאות השוטרים, המחלוקת העיקרית שנותרה בין הצדדים, הואיל והמערער הודה כי נהג כשבנו יושב על ירכו (ברכיו - כאמור בכתב האישום, בראיות שהוגשו ובהכרעת הדין) ועל כך כתב:

"במחלוקת הנ"ל, אני מכריע לטובת גרסת המאשימה. עדי התביעה העיד(ו) בפני בצורה ברורה ועקבית לדברים שנרשמו בדו"חות שנערכו על ידם ושוכנעתי כי דבריהם משקפים נאמנה את עובדות המקרה לאשורן."

בימ"ש המש"ש וקבע כי השוטרים כרזו למערער מספר פעמים והפעילו אורות מהבהבים וזה המש"ש בדרכו מבלי להישמע לקריאותיהם.

בימ"ש לתעבורה הנכבד סקר את עדויות השוטרים והביא את תוכן דו"חות הפעולה שרשמו - ת/1 של רס"ל פאדל חדיד וכן ת/4, ת/5 שערך רס"ל אלי עדן ומהם עולה כי הם כרזו למערער, הפעילו אורות מהבהבים ונסעו אחריו מרחק של קילומטר - נסיעה שהתארכה כ - 3 עד 4 דקות.

אחד השוטרים העיד כי החלון של רכב המערער היה פתוח ובעניין זה תשובת המערער לא הייתה חד משמעית. נסיעה כה ארוכה בעקבות נהג - המערער בעניינו, בתוך עיר כשהשוטרים מפעילים את מערכת הכריזה ואורות מהבהבים, קשה לומר כי המערער סבר בתמימות שהדבר אינו מתייחס אליו. ראשית כל החלון של רכבו היה פתוח ושנית העובדה כי הוא האיץ את מהירותו, מעידים על כך שהוא שמע, הבין וידע שהמשטרה מבקשת ממנו לעצור ומשלא ציית להם, הוא עבר את העבירה.

כאמור בהכרעה במחלוקת שבין הצדדים העדיף בימ"ש לתעבורה את גרסת עדי המשיבה ודחה את גרסת המערער ובכגון דא, ידועה ההלכה הקובעת כי דרכה של ערכאת הערעור שלא להתערב בקביעות עובדתיות, למעט מקרים חריגים ויוצאי דופן שבהם מסקנות הערכאה הדיונית או קביעותיה היו מוטעות - ראו לעניין זה: ע"פ 10586/05 **ערן נגד מ"י** (ניתן ביום 5.1.09), ע"פ 4286/08 **אלהואשלה נ' מדינת ישראל**, (ניתן ביום 14.1.09), רע"פ 1978/09 **בני גלבוש נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 23.3.09), רע"פ 735/11 **שי מזור נגד מדינת ישראל** (ניתנה ביום 26.1.11) ורע"פ 6867/11 **בהיל ג'בארין נגד מדינת ישראל** (ניתנה ביום 27.9.11).

שבתי ובחנתי את קביעות בימ"ש לתעבורה הנכבד ולא מצאתי כי נפלה שגגה בקביעותי או במסקנותי, כך שאין מקום להתערב בהכרעת הדין ומכאן אני דוחה את הערעור על חלקו זה.

דין בערעור על גזר הדין:

גם חלק זה של הערעור דינו להידחות.

כידוע ההתערבות בגזר הדין של הערכאה הדיונית תעשה רק במקרים החריגים ויוצאי הדופן בהם נפלה טעות בגזר הדין או שהעונש חורג במידה קיצונית מרמת הענישה המקובלת במקרים דומים - ראו לעניין זה: ע"פ 3091/08 **טרייגר נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 29/1/09), ע"פ 6681/09 **אלחטיב נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 13.1.10), ע"פ 8704/08 **הייב נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 23.4.09), עפ"ת (חי') 23021-07-09 מדינת **ישראל נ' חאדר אסוואד** (ניתן ביום 24.11.09), ע"פ 7563/08 **אבו סביח נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 4/3/09), ע"פ 5236/05 **עמאשה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 4/3/09) וע"פ 9097/05 **מדינת ישראל נ' ורשילובסקי** (ניתן ביום 3/7/06). ע"פ 4594/11 **עלא עדס נ' מדינת ישראל**, (ניתן ביום 29.1.13), ע"פ 8589/12 **חאלד ביאטרה נ' מדינת ישראל**, (ניתן ביום 28.1.13) וע"פ 7430/13 **שחרוק טוחסונוב נגד מדינת ישראל**, (ניתן ביום 3.3.14).

עניינו של המערער אינו נימנה עם מקרים אלו.

העבירות בהן הורשע המערער חמורות וקוראות תגר על רשויות אכיפת החוק ועם התנהלות שכזו, אין להשלים.

התנהלות המערער לא זו בלבד שסכנה אותו ואת בנו, היא אף סכנה את המשתמשים בדרך ולכן יש לנקוט ביד קשה עם הנהגים יוצרי הסיכון בדרכים ואין לגלות גישה סלחנית להתנהלות שכזו, זאת כדי להדגיש את חשיבות השמירה על כללי הנהיגה והבטיחות שהמחוקק קבע וחובת ישומים הלכה למעשה.

לא נעלמו מעיני נסיבותיו האישיות הלא קלות של המערער והצורך בהסעת אשתו לטיפולים רפואיים, יחד עם זאת אין בכל אלה כדי להצדיק הקלה בעונש במידה כזו או אחרת וכמובן אין לסייג את עונש הפסילה, דבר שעלול לרוקן מתוכן את האפקטיביות שבעונש הפסילה.

אשר על כן, ובהתחשב בכל האמור לעיל לא מצאתי מקום להתערב בגזר דינו של בימ"ש לתעבורה הנכבד ואני מחליט לדחות את הערעור על חומרת העונש.

סוף דבר: אני דוחה את הערעור על שני חלקיו.

היה וניתן צו עיכוב ביצוע גזר הדין או חלקו, בטל בזה הצו.

על המערער לקיים את גזר הדין של בימ"ש השלום הנכבד כשמניין הזמן מיום מתן פסק דין זה.

המזכירות תשלח לצדדים עותק פסק דין זה בדואר רשום עם אישור מסירה.

ניתן היום, ט"ז אדר ב תשע"ד, 18 מרץ 2014, בהעדר הצדדים.